

[Kr. Kristensen.]

hos socialdemokratiet og vort parti, vi går aldrig med til et sådant socialiseringsforslag. Vi er med dette lovforslag nået frem til en form for sukkerordning, som løser problemerne på en god måde, og vi kan derfor anbefale lovforslaget til vedtagelse i dets nuværende skikkelse.

Victor Larsen: Jeg slutter mig ganske til det ærede medlem hr. Fibigers udtalelser med hensyn til værdien af, at der er skabt muligheder for, at der også for Jyllands vedkommende kan opstå sukkerfabrikker, hvis situationen skulle blive en sådan, at det var rimeligt og muligt.

Drilleriet fra det ærede medlem hr. Aksel Larsens side med hensyn til nationalisering af sukkerindustrien skal jeg iøvrigt ikke blande mig i. Mit parti er ikke tilhænger af en sådan socialisering af sukkerindustrien, og jeg kan derfor ganske kort sige, at jeg må anbefale ærede medlemmer af det høje ting at stemme imod det af det ærede medlem hr. Aksel Larsen stillede forslag til motiveret dagsorden.

Svend Jørgensen: Det lykkedes altså efter lange og også undertiden meget besværlige forhandlinger at opnå flertal i udvalget for en ændring af bestemmelsen i § 2, således at ordene „bestående fabrikker og raffinaderier“ udgår. Dermed er der efter vor mening opnået, at det ønske, som af de jyske sukkerroedyrkere blev fremsat overfor udvalget, er blevet imødekommet. Der er nu åbnet mulighed for indenfor den nuværende koncession også for dyrkere i andre egne af landet at oprette nye virksomheder, hvis man mener, at tiden er inde dertil, og sådanne nye virksomheder vil kunne opnå nøjagtig samme vilkår som de bestående fabrikker.

Selvom udvalget af hensyn til de forhåndenværende gode eksportmuligheder for sukker ikke har været uinteresseret i mulighederne for en forhøjelse af vor sukkerproduktion, har man dog ikke i betænkningen villet undlade at pege på, at det for tiden ikke synes økonomisk forsvarligt at oprette nye sukkerfabrikker eller saftstationer. Dette må dog naturligvis til syvende og sidst blive et spørgsmål, som eventuelle nye dyrkerkredse selv skal afgøre, men jeg vil dog i denne forbindelse som repræsentant for en landsdel, hvor man i 75 år har dyrket sukkerroer, ikke undlade at pege på visse kendsgerninger.

Der er ingen landbrugsafgrøde, der i den grad er underkastet det skiftende danske

vejrslags luner som sukkerroerne. Vi har på Lolland-Falster sidste år set, hvorledes udbyttet bogstavelig talt kunne skifte fra det ene sogn til det andet, fordi sidste sommers sparsomme regnbyger faldt så forskelligt. Der er heller ingen afgrøde, der i den grad kan lide under skadedyrs angreb som sukkerroeafrøderne. Der er endelig heller ingen afgrøde, der som sukkerroerne er afhængig af, at det rette øjeblikke ikke forpasses. Det gælder såning, det gælder radrensning, det gælder udtynding, og det gælder gødnings-tilførsel.

Alt dette ved de erfarne dyrkere og arbejdere i de gamle sukkerroedyrkende egne. Men det er tit gennem bitre og dyrekøbte erfaringer, at de er nået til denne viden. Det er ikke for meget sagt, at rentabel sukkerroedyrkning kræver både en vis dyrkerkultur og en tilsvarende roearbejderkultur. Disse to ting må nemlig nøje følges ad, om begge parter skal være tilfredse. Er dette ikke tilfældet — og der kan jo også i de sukkerroedyrkende egne være uheldige undtagelser —, har man stridighederne og utilfredsheden. Er jorden uren, eller passes radrensningen ikke, så roerne bliver for store, inden udtyndingen kan finde sted, så bliver arbejderne utilfredse og forlader arbejdet som ulønnede, og så kommer klagerne og voldgiftsafgørelserne.

Alt dette tænker man ikke på, når man en smuk sommerdag omkring 1. juli kører igennem Lolland-Falster og ser roerne stå med tætte grønne blade og lukke raderne. Det lyder jo nok besnærende, når man ved roekampagnens slutning måske hører, at den og den har opnået et gennemsnit af 450—500 centner pr. td. land, men man tænker ikke altid på, at naboen måske har måttet nøjes med 250 centner, fordi skadedyr i det tidligere forår ødelagde for mange planter, eller fordi plantesygdomme hægede marken. Rentabel sukkerroedyrkning er i høj grad et spørgsmål om forhåndenværende og kvalificeret arbejdskraft.

Alt dette ved roedyrkerne på Lolland-Falster særdeles vel gennem erfaringer, som er indvundet gennem 75 år. Det er muligt, at man nu i andre egne af landet mener, at disse erfaringer er gjort, således at man også der ved besked, men jeg er ikke sikker på, at det er rigtigt.

Om selve lovforslaget skal jeg sige, at mit parti kan stemme for det med det af den højtærede minister og udvalgsflertallet stillede ændringsforslag. Derimod kan vi ikke stemme for det af de ærede medlemmer hr. Aksel Larsen, fru Ragnhild Andersen og hr. Alfred Jensen stillede ændringsforslag. Mit